

## LOOD

2007

Ik ben een kogel. Onderweg. Ik ben één van die slaven van de legers, de neger van het leger. Verkocht om te gehoorzamen. Men, de menigte, het grote publiek, en deze van dichterbij, de militairen, denken dat wij geen ziel hebben, geen eigen persoonlijkheid, geen eigen wil. Omdat wij in serie in fabrieken zijn gemaakt. Dat wij, ik spreek in naam van alle kogels, gewone, stomme, domme, inerte objecten zijn, met een scherpe punt.

Neem mijn geval. Net afgevuurd, ben ik onderweg. Ik voelde het aankomen, trekker, slagpin, slaghoedje, boem door de loop, traumatische ervaring voor een kogel, dat ik het je zeg. Ik zie het slachtoffer voor mij. Hij weet het nog niet, is volop aan het leven, volop aan het aanvallen, had zich beter nog wat kunnen bezinnen, over de zin van dat leven en zo. En afscheid genomen van zijn geliefde, familie en vrienden. Want het zal hier zo gedaan zijn. Zoals het er nu uit ziet, zullen we elkaar in zijn gezicht ontmoeten.

En denk je nu dat ze mij eerst iets gevraagd hebben? Al was het onpersoonlijk, een naamloos multiple choice enquêteformulier bijvoorbeeld. Land van voorkeur? Niets. Verkocht. In een kartonnen doosje met 499 collega's. Het zal onder zijn oog zijn, zoals het er nu uit ziet. Hij richt met zijn geweer en vuurt en zo kom ik net voor ik hem raak een collega tegen. Uit een ander doosje. Van dezelfde fabriek. Toen we nog lood waren, kwamen we uit dezelfde mijn. We hadden allebei ambitie, om een kunstwerk vorm te geven, nee, geen dakgoten. Maar het kan verkeren. We werden in het gewicht verkocht. En zie ons nu vliegen. Ik knipoog even naar mijn collega, die de schouders ophaalt met een blik van weet ik wat hier allemaal gebeurt.

Krak. Door zijn jukbeen. Wat een smeerlapperij, zo'n mensenhoofd. Oei. Er. Door. Ik zie hem vallen achter mij. Ik denk dat ik gewoon nog wat doorvlieg. Als God het belijft.